LIBRIS | We know books

Coordonator Leda Bazaar:
Shauki Al-Gareeb

K.C. CARMICHAEL

Regula Kennedy

Traducere din limba engleză și note de
Cornelia Moise

LEDA BAZAAR

LIBRIS | We know books

UNU

28 DECEMBRIE - CHICAGO BROAD WINGS VS. BUFFALO BLIZZARDS

Gavin Marshal

ÎNCĂ DOUĂZECI DE MINUTE. ATÂT MAI AM LA DISPOziție ca să-i amintesc lui Connor Kennedy că, în ciuda faptului că a fost numit MVP[1] în ultimele trei sezoane, că a câștigat titlul de cel mai bun debutant al anului acum șase sezoane și că a fost selectat înaintea mea cu un an înainte de asta, tot nu e mai bun decât mine.

Bine! E mai rapid decât mine. Un fapt de care mi se reamintește imediat ce arbitrul lasă pucul să cadă pentru a începe a treia repriză, iar Connor câștigă avantajul. Sunt iar pe gheață și alerg după fundul ăla al lui slăbănog. Da, bun, numărul de goluri pe care le-am marcat eu în toată cariera el reușește să le înscrie într-un singur sezon. Dar eu nu mă aflu aici ca să marchez goluri. Sunt aici ca să împiedic derbedei răsfățați și de bani gata ca el să bage pucul în poartă peste umărul portarului meu.

Buf! De asemenea, sunt aici ca să-l izbesc cu șoldul de mantinelă.

---

[1] *Most Valuable Player*, „cel mai bun jucător al partidei".

LIBRIS | We know books

— Acum nu te mai văd cum joci cu pucul! îi strig în batjocură, în timp ce arbitrul mă înhață de apărătorile de la umeri și mă îndepărtează de versiunea turtită a lui Connor Kennedy pe care am lăsat-o pe gheață.

— Bucură-te de locul din primul rând pentru următoarele două minute, Marshal! spune Connor în timp ce se ridică încet.

Mă privește cu afurisiții ăia de ochi albaștri ca iarna și are tupeul să rânjească sfidător în timp ce-și scutură fulgii de gheață de pe șolduri și umeri, iar eu sunt condus și trimis înapoi la tribuna mea. Banca de pedeapsă.

Nu, pe bune! Asta e casa mea! Există o sticlă de apă cu numele meu pe ea care mă așteaptă aici. O înșfac și-mi storc niște apă în gură în vreme ce mă așez pe bancă – cea pe care antrenorul Matthews a numit-o tronul meu. De ce? Pentru că aici, în Buffalo, New York, casa celor de la Blizzards, eu conduc. Eu domnesc în tot ceea ce contează legat de hochei și la care Connor Kennedy n-o să mă depășească niciodată. Minutele de penalizare. De fapt, nici măcar nu sunt sigur dacă băiatul de aur al ligii a văzut vreodată cum arată banca de pedeapsă. Mă îndoiesc că și-a auzit vreodată publicul de acasă strigându-i numele în timp ce era scos de pe teren ca să se „răcorească" – așa cum mi l-au strigat mie de când l-am izbit cu șoldul și l-am făcut să uite pe ce lume e.

Frumușeii precum Connor știu doar cum e să fii adorat. Cum s-ar descurca el dacă ar fi temut în loc să fie venerat? Oare acele bucle bogate, șaten-aurii, care-i ies de sub marginile căștii ar mai avea aceeași strălucire? Oare ochii lui albaștri ar fi văzuți în sfârșit de mulțime așa cum îi văd eu? Reci și disprețuitori, cum e și gheața pe care patinăm. Cât de bine s-ar descurca dacă ar fi detestat de fiecare fan din fiecare oraș în afară de-al lui?

Bănuiala mea e că nu s-ar descurca deloc bine.

Connor Kennedy

— Asta ar trebui să-i pună la punct, îi spun coechipierului meu, James Bryant, când în spatele porții se aprinde becul.

Am egalat scorul. Pun pariu că acum Gavin Marshal nu mai stă așa de îngâmfat, după ce am profitat la maximum de absența lui de pe gheață în timp ce el își ispășea penalizarea pe banca de pedeapsă pentru duritate inutilă.

Tronul lui! Îmi dau ochii peste cap. Imaginează-ți cum e să te numești regele minutelor de penalizare!

— Frumoasă fază, Connor! îl aud pe antrenorul Chris strigând de pe bancă. Acum mișcă-ți curu' încoace! Lars, intri în locul lui Kennedy!

— Domnu' antrenor, n-am nevoie de pauză. Mai pot să joc o repriză, spun când trec pe lângă bancă, oprindu-l pe Lars să sară peste mantinelă.

— Poate, spune antrenorul, dând din cap spre cealaltă parte a terenului, către banca de pedeapsă, unde Gavin Marshal stă în picioare, holbându-se la mine și așteptând să fie eliberat ca un urs furios ținut în captivitate înainte să se reia jocul.

Îi fac cu ochiul, iar el rânjește, dezgolindu-și toți dinții.

— Dar nu te las aici ca pe o pradă ușoară. Acum treci pe bancă!

— Bine! cedez și schimb locul cu Lars.

După ce mă așez, arunc o privire scurtă spre tabela de marcaj. Au mai rămas șaisprezece minute de joc, cu un scor egal de unu la unu. Serios acum, chiar ar trebui să fiu acolo!

LIBRIS | We know books

Sunt cel mai bun atacant central al echipei noastre și cea mai bună șansă să mai înscriem un gol pentru a câștiga acest meci epuizant. Care pare și mai epuizant aici, în Buffalo, unde pe gheață sunt doar jucători duri, iar tribunele sunt pline de fani turbați și însetați de sânge. Dintre care majoritatea sunt sigur că vin aici doar ca să-l vadă pe Gavin Marshal cum se bate și-și lasă adversarii lați.

Mă uit iar la ceas. Cinci... patru... trei... doi... unu. Arbitrul lasă pucul să cadă. Câștigăm avantajul, iar Marshal se repede ca o rachetă după el. Sau, mai exact, după James, una dintre extremele noastre drepte, care patinează cu pucul la doar câțiva pași de poarta celor de la Blizzards. Portarul lor e atent la el. James își pregătește lovitura, iar eu mă încordez pentru coliziunea violentă care urmează să-l spulbere. O coliziune pe care o cunosc mult prea bine; să fiu pus la pământ de Gavin Marshal e ceva ce experimentez încă de dinainte să fim recrutați pentru ligă. Chiar și în perioada junioratului, cumva eram mereu repartizați în echipe adverse. Ne era menit să fim rivali, presupun. Și iată-l, gata să-și lanseze această rivalitate asupra coechipierului meu!

Doar că... nu o face. În loc să-l trântească pe James pe gheață, îi șterpelește pucul cu crosa și-l pasează printr-o mișcare scurtă din încheietură propriului coechipier, care aștepta în flanc. Apoi, cu mișcări rapide, se întoarce și începe să patineze ca un nebun, ținând pasul cu coechipierii săi în timp ce-și pasează pucul de la unul la altul. Modul în care se mișcă și-și intersectează traseele, maniera în care anticipează unde o să fie celălalt – totul în timp ce Gavin blochează orice apărare pe care echipa noastră o poate oferi – vin ca o reamintire a modului în care au câștigat cupa anul trecut.

Cei de la Buffalo Blizzards sunt un adevărat front de furtună pe gheață, iar Gavin funcționează ca vântul, scoțând pe toată lumea de pe traiectorie. El acoperă mai mult din teren decât pucul și nu-l mai atinge niciodată. În timp ce patinează, concentrarea îi este clară. Odată ce atacantul lor central, Alexander Tavish, are pucul, Gavin își plasează fundul uriaș în fața portarului nostru, făcându-i imposibil să vadă ce se îndreaptă spre el în cea mai mare viteză.

Funcționează, iar sirena care anunță golul gazdelor se aude din nou. Buffalo Blizzards a înscris. Publicul îi scandează numele lui Gavin, în ciuda faptului că nu el a fost cel care a introdus pucul în plasă. Mugetul numelui său din tribune e copleșitor.

Mă uit în jos și zâmbesc la propriile patine, nedorind să vadă cineva că sunt mândru de cel pe care ar trebui să-l urăsc.

Gavin

— Gavin! strigă un alt reporter în timp ce-mi bagă un microfon în față în vestiar.

Îmi îndrept atenția spre el și schițez un zâmbet forțat. Urăsc partea asta a jocului! Vreau să scap de echipament, să fac un duș și să mă schimb. Vreau să merg acasă, să-mi arunc picioarele pe spătarul canapelei mele jerpelite și să-mi pun gheață pe încheieturi și genunchi. Nu mai vreau să răspund la întrebări doar pentru ca analiștii sportivi și toți cei care mă urmăresc din fotoliu cu o bere în mână, oriunde altundeva în afară de Buffalo, să mă poată numi bătăuș sau brută.

— I-ai administrat o lovitură zdravănă lui Connor Kennedy...

LIBRIS We know books

Normal că exact cu asta începe! Cu asta încep mereu. Dați încolo faptul că am făcut posibil ca echipa noastră să marcheze golul care a închis acest meci.

— ...crezi că, dacă-ți tratezi așa colegii de joc, o să-ți fie greu să te integrezi în echipa Statelor Unite pentru Jocurile Olimpice din acest an?

Îmi trec mâna prin părul transpirat, dându-mi-l la o parte de pe față.

— Lotul olimpic nu a fost încă anunțat, râd și schițez pentru camera acestui reporter cel mai drăcesc zâmbet al meu. Și tare mă îndoiesc că numele meu o să figureze acolo!

Ceea ce-i adevărat. Doar sunt Jocurile Olimpice. Oricât de mult își dorește antrenorul principal să câștige, o să dorească acea victorie cu cât mai puține controverse posibile. Să mă adauge pe mine în lot înseamnă controverse instantanee.

— Ar fi mai bine ca numele tău să fie acolo!

Coechipierul meu, Alexander Tavish, vine în fugă din boxa lui prin vestiar și mă cuprinde entuziast cu un braț.

Canada s-a grăbit să-l revendice pentru echipa lor. Ceea ce-i o manevră inteligentă. Este un atacant excelent și obține în mod constant cel puțin un punct pe meci. Îmi ciufulește părul cu mâna acoperită de mănușă, făcând ca mai multe șuvițe din părul negru și îmbibat de sudoare să-mi cadă iar în ochi, însă mi le dau imediat la o parte. Tavish rânjește și mă zgâlțâie de umeri.

— Vreau să știu cum se simte restul ligii când trebuie să se confrunte cu omul ăsta timp de câteva săptămâni.

— Asta nu te sperie? întreabă reporterul.

— Nu! răspunde Alexander și izbucnește în râs, apoi își trece un braț peste umerii mei. Doar suntem jucători de hochei. Noi nu ne temem de nimic!

Aproape de nimic. Dar bănuiesc că pentru Alexander asta e adevărat. Când nu se află pe gheață, e acasă cu logodnica lui perfect acceptabilă și cu un pui de golden retriever. Spre deosebire de mine, care merg acasă în apartamentul meu cât o cutie de chibrituri, ce-i mai degrabă gol, și mă ascund, nedorind să se uite cineva când plec și când vin. Cu cât lumea știe mai puțin despre mine personal, cu atât mai bine, iar asta-i include și pe coechipierii mei. Sunt o persoană discretă și mi-am ascuns viața și trecutul pe cât de bine am putut ca să nu ajung subiectul vreunui reportaj lacrimogen despre succesul obținut după ce-am fost sărac lipit. Sau, mai rău, imaginea nopților de spectacole gay ale ligii, care sunt din ce în ce mai controversate.

Înconjurat în continuare de brațul lui Alexander, care acum glumește cu reporterii, mă uit prin vestiar ca să-i întâlnesc privirea managerului nostru de PR. Acesta îmi face un semn din cap că pot să plec. Probabil simte că principala lui responsabilitate profesională e să mă împiedice să arunc replici tăioase către presă.

Având permisiunea lui să ies, mă scuz, mă eliberez de sub brațul lui Alex și evadez la dușuri. În timp ce merg prin vestiar, sunt întâmpinat cu urale, strigăte și saluturi cu pumnul de restul coechipierilor, iar antrenorul Matthews îmi face un semn aprobator din cap atunci când trec pe lângă el.

— Bun meci! îmi spune. Îți meriți cu prisosință acel „A" de pe tricou.

Buzele-mi schițează ceva ce seamănă cu un zâmbet și îl bat ușor de două ori cu degetul mare al pumnului drept. Căpitan secund. E primul sezon în care-l port și a fost o adevărată surpriză când l-am văzut pe tricoul de antrenament în prima zi a cantonamentului de pregătire din toamnă.

LIBRIS We know books

Se întâmplă rar ca bătăușul echipei să poarte banderola. Dați-i-o cuiva mai puțin violent, spun gurile rele. Dați-i-o cuiva pe care copiii să-l poată lua drept model. Ca și cum fiecare puști care se antrenează pe gheață nu ar exersa deja cum să-și arunce mănușile și să-și înșface adversarul de tricou atunci când vine momentul să îi amintească pentru ce se află acolo. Ca să câștige.

Indiferent de ce spun oamenii sau, mai degrabă, în ciuda acestor vorbe, eu sunt mândru de acel „A". Poate și mai mândru decât sunt de titlul meu, regele minutelor de penalizare. Să nu mă înțelegeți greșit, chiar îmi place să-mi protejez coechipierii. Îmi place să mă asigur că nu pățesc nimic când își fac treaba. Îmi place să impun regulile neoficiale ale gheții și să le amintesc celorlalte treizeci și una de echipe din ligă că Blizzards e ultima cu care vrei să te pui. În plus, dacă mă lupt destul de dur, dacă-mi arăt forța și duritatea acolo, atunci, dacă secretul că sunt gay o să iasă la iveală, poate că oamenilor o să le fie prea frică să se ia de mine din cauza asta. Hocheiul e tot ce am. Nu pot să-l pierd pentru ceva atât de trivial și de lipsit de importanță precum persoana cu care-mi place să mă bag în pat.

Connor

— A fost o înfrângere grea, dar am luptat din greu, le spun reporterilor adunați în jurul meu în vestiar după meci. Buffalo reprezintă întotdeauna o provocare.

— Echipa sau stadionul? cere reporterul lămuriri.

— Amândouă, îi răspund, râzând. Doar ați fost și voi acolo. Ăsta e unul dintre cele mai zgomotoase stadioane din ligă, cu cei mai... dedicați fani.

Asta a fost o modalitate drăguță de-a o spune, nu-i așa?

Poate că nu. Tata, care e și managerul general al echipei mele, mă urmărește din spatele mulțimii de reporteri și al coechipierilor, ținându-și brațele încrucișate la piept.

Înghit în sec.

— Dar o să fim pregătiți pentru revanșă luna viitoare, când o să jucăm din nou împotriva lor pe terenul nostru.

— Ce ne poți spune despre anunțul echipei olimpice care o să aibă loc în această seară? Sunteți pregătiți să vedeți un membru de-al celor de la Blizzards în lot?

Fac un scurt schimb de priviri cu tata. Și-a petrecut tot timpul liber pe care-l are încercând să-i influențeze pe cei care alcătuiesc lista respectivă de jucători. Ca fost câștigător al medaliei de aur la Jocurile Olimpice și fost jucător în NHL[1], opinia lui este întotdeauna luată în considerare. În ciuda faptului că toți cei care se bat pentru unul dintre locurile râvnite consideră că influența lui e părtinitoare. Nu le găsesc vreo vină. Ar fi trebuit să se retragă din funcția de manager general al celor de la Chicago Broad Wings în momentul în care am devenit eligibil pentru lotul olimpic. Să-ți auzi tatăl strigându-ți numele la microfon când ești ales prima opțiune în fața tuturor nu e momentul emoționant pe care-l crede lumea. E multă presiune, cu un strop de nepotism pentru gust.

Îmi înghit nodul din gât, apoi îmi îndrept din nou atenția spre reporter.

— Indiferent dacă o să fiu sau nu în echipă, o să fiu mândru și bucuros pentru fiecare jucător care ajunge pe listă, nu contează pentru cine joacă.

— Chiar și pentru Gavin Marshal?

[1] *National Hockey League*, Liga Națională de Hochei din SUA.